

Газета Західної конференції
Церкви Адвентистів сьомого дня

№190

серпень-вересень 2023

ГОЛОС НАДІЇ

Сімейний табір на Волині с.3

«Згадайте наставників ваших» с.4

Табірні сезони на «Пісочному» с.5

Найвище хрещення України с.2

Тема номера

Віталій Мелесь

Євангельська програма на «Барвінку»

Після довгої перерви в мальовничому куточку на базі відпочинку «Барвінок» знову відбулася євангельська програма. На яку цього разу завітало близько 80 гостей. Ділитися надією приїхав на свою Батьківщину зі США Дем'ян Михайло. Щодня на основі Біблії євангеліст допомагав надії на Бога зростати в людських серцях.

Почувши заклик до хрещення, 14 осіб відгукнулися на нього і прийняли рішення присвятити своє життя Ісусу Христу.

В теплий сонячний суботній ранок, після завершення ранкового богослужіння, усі присутні попрямували до озера. Хоча шлях був нелегкий, через болото, яке утворилося після нічного дощу, та люди з приємними емоціями подолали його. І навіть казали, що це трохи

символічно, адже шлях до вічності теж непростий, але його потрібно пройти.

Більшій урочистості цьому служінню додав духовий оркестр з міста Горохова та села Привітного. Музиканти прикрашали музичними номерами як служіння, так і обряд хрещення.

Щодня протягом зустрічей звучали пісні Іващенко Михайла, Мелєся Давида, Станкевича Миколи та Кречко Оксани.

Також в будні окрім духовного натхнення усі присутні мали перевагу покращити свій фізичний стан завдяки активним фізичним вправам та чудовим лекціям по здоров'ю від Черевінної Віри.

Діти, які перебували у санаторії, також проводили час цікаво та корисно: знімали веселі й повчальні

відеосюжети зі своїми вчителями Борсуковою Оксаною та Дариною.

Так, при завершенні євангельської програми, коли знову лунав заклик до хрещення, ще 6 осіб виявили бажання в майбутньому укласти завіт з Богом. Проте одна жінка вирішила не відкладати це рішення. Тому в останній день програми відбулося ще одне хрещення. Таким чином, на базі відпочинку «Барвінок» охрестилося 15 осіб.

Два хрещення стали кульмінацією зустрічей. Вони були результатом дії Святого Духа під час багатьох програм в місцевих громадах, довгих спілкувань, ревних молитов служителів та членів церкви за новохрещених. Нехай Господь допоможе, щоб і надалі через служіння санаторію «Барвінок» загублі душі знаходили Господа.

Владислав Березці

Найвище хрещення України

5 серпня у Карпатах відбулося найвище хрещення України. На висоті 1750 м над рівнем моря на озері Несамовите, що знаходиться у 5 кілометрах від найвищої точки

України - горі Говерлі, були охрещені двоє хлопців.

Група відправилася до озера ще у п'ятницю, щоб у суботу на сході сонця провести урочисте служіння.

Після цього мандрівники, перебуваючи на високогір'ї, провели розбір біблійного уроку, співали духовні пісні та разом молилися. Локація озера Несамовитого є надзвичайно популярною у туристів. Щоденно через неї проходить близько тисячі осіб. Тієї суботи, попри ранню годину, довкола озера у палатках розмістилося 40 туристів.

Тож сам момент хрещення могли спостерігати люди з різних куточків країни.

Як зазначив один із свідків хрещення: «Сьогодні озеро Несамовите стало Йорданом».

Олена Рябенко

Сімейний табір на Волині

Цьогоріч з 20 по 24 липня на березі Великого Згоранського озера відбувся сімейний табір, який вже не перший рік в приємній атмосфері об'єднує подружні пари. Тому він і називається «Гармонія сердець». Вже близько 20 років озеро є місцем проведення таборів.

Відверто кажучи, нам складно було повірити, що під час війни, враховуючи всі труднощі та виклики, хоча б кілька сімей зареєструються на табір. Але Бог перевершив всі наші очікування. 13 сімей (а це 38 учасників, враховуючи дітей різного віку від 5 місяців до 14 років) виявили бажання відвідати «Гармонію сердець».

Кожен ранок на таборі починався з духовних натхнень, які проводив Микола Рябенко. На цих зібраннях учасники мали змогу ділитись молитовними проханнями і звертатися до Бога.

Церква складається з людей різного соціального статусу, сімейного стану, віку та інтересів, але, на щастя, на нашому таборі вдалось об'єднати всіх. Саме тому навіть жінки старшого віку зовсім не пошкодували, що відвідали наш табір. І ви б бачили, які активні вони були у спортивних змаганнях!

Щоденно Володимир та Наталя Яремчук проводили веселу ранкову зарядку, яка заряджала нас позитивною енергією на весь день. Протягом дня також не було часу нудьгувати, графік був щільно розписаний: стрільба з лука, стрибки у мішках, мокрий волейбол та багато іншого.

Трохи згодом у нашій телеграм-спільноті Володимир Яремчук поділився особистими враженнями про табір:

«Я зрозумів, що Бог може влаштувати прекрасний відпочинок і без моря та п'ятизіркового готелю. Кажу це щиро. За період війни півтора роки я не пам'ятаю, щоб так відключався від усього. Слава Богу!»

Під час зустрічей у великому наметі ми чули лекції на сімейну тематику, духовні роздуми, досвіди сімейних пар про вміння вирішувати конфлікти, важливість спілкування, значення спільно проведеного часу, а також робили висновки та ділилися практичними порадами. Особливо надихали розповіді про виховання дітей та історії, як чоловіки з дружинами прийшли до Бога. Щовечора всі присутні збиралися довкола вогнища, співали пісень і грілися не лише від багаття, а й від щирого спілкування.

Ми мали нагоду ближче познайомились з Людмилою та Володимиром – батьками християнської співачки Ірини Мокрушенко. Це подружжя, маючи власних п'ятьох дітей, стало названими батьками ще для трьох. До речі, один із їхніх прийомних синів наразі перебуває на війні, захищаючи Україну. Так, щирі молитви батьків та матерів

про своїх дітей не зупиняються ні на хвилину.

На сімейному таборі ми могли присвятити особливий час для того, аби щиро звертатись до Бога, приносячи йому молитви про наших дітей.

Час, проведений у таборі, збагатив усіх позитивними емоціями. Цьому сприяла й арттерапія - розпис футболок, виготовлення браслетів та брелків.

Бог по-особливому наділяє кожную сім'ю талантами, які ви можете використати у служінні ближнім. Тому Наталя та Олександр Кірюхіни, переселенці з Жовтих Вод Дніпропетровської області завжди готові були послужити іншим та допомогти у творчих напрямках. Разом з донькою Кірюю вони щовечора показували повчальні лялькові вистави, які були цікаві не лише дітям, а й дорослим учасникам табору. Особливим благословенням стало те, що сім'ї мали змогу не лише відпочити разом, а об'єднатись в служінні для Бога.

Дійсно, щасливими ми можемо стати лише тоді, коли випромінюємо щастя, коли будуємо свою сім'ю, коли постійно спілкуємося з Богом, коли віддаємо любов своїм рідним. Але це вміння не приходить одразу, ми повинні практикувати його кожен день.

Велика подяка Богові, як Організатору табору за все, що Він робив для нас. Велика вдячність команді табору «Пісочний», учасникам сімейного табору «Гармонія сердець», а також ЗСУ за захист наших кордонів. Нехай добрий Бог благословить і збереже наші сім'ї та нашу рідну Україну!

Духовна сім'я.

Наталія Раковці

«Згадайте наставників ваших»

29 липня в місті Іршава про- йшла тематична молодіжна зустріч у ретростилі, яка мала назву «Згадайте наставників ваших». Особливу атмосферу створювали елементи старовини, які молодь побачила в фотозоні, одязі, піснях, їжі та історіях. Зібралося понад 80 осіб, які залюбки прийшли послухати історії літніх адвентистів. Молодь виконала чимало пісень, які полюбляли адвентисти минулого століття: «Христе, ти живеш в душі моїй», «Хай світить сонце у ваше віконце», «Любов Христа безмежна і палка».

Молодь Іршави продемонструвала виставу про події того часу, коли на Біблію було накладене

табу. Також було проведено вікторину, як і в ті часи, коли молодь полюбляла після вивчення Біблії закріплювати свої знання. Літні віряни також прославляли Господа своїми талантами.

На зустріч було запрошено чотири спікери старше 70 років: Федір Попович, Ольга Попович, Федір Воробканич, Марія Мурга. Вони розповідали про те, як Господь допомагав їм за часів, коли церква була під заборону. Ділилися спогадами про те, які стосунки були між християнами, а також про свій шлях до Христа. Молодь залюбки слухала розповіді, як ветерани церкви за часів своєї юності проводили

молодіжні зустрічі, а також підпільно друкували духовну літературу.

Покоління, народжене в 1990-2000-х рр. не розуміє цінність релігійної свободи, адже не жило за часів переслідувань. Тому ця зустріч стала можливістю змотивувати молодих людей використовувати час для служіння Богу і людям, поки ми маємо перевагу жити в умовах свободи.

У всього є своя ціна. Ціну нашої свободи ми хотіли показати людям. Тому запросили бути спікерами тих, хто у своєму житті пройшов через гоніння й утиск з боку тогочасної влади.

Алла Поліщук

Мультфільм «Потяг перемоги»

Мультфільм «Потяг перемоги» 2023 року заслуговує особливої уваги, адже над його створенням працювало понад 100 учнів ПЛ «Живе Слово» та інших навчальних закладів. Для його реалізації було зроблено тисячі фотографій, десятки тисяч рухів дитячих рук оживили пластилінових персонажів.

Мультиплікаційний герой, котрий вимушений залишити рідне місто на евакуаційному потязі,

дізнається більше про те, як бути небайдужим. А згодом і сам долучається до волонтерського руху. Насправді – це досвід багатьох дітей України сьогодні.

До створення фільму долучились діти, які теж зазнали досвіду внутрішнього переміщення. Вони, як ніхто інший, відчувають ціну допомоги.

Проект створено за підтримки «ADRA Deutschland e.V.» та «Schulzentrum Marienhoehe».

Сценарій мультфільму немов пазл складається з маленьких історій життєвих доль в умовах війни.

Захопливий сюжет від початківців та їх підопічних – це як наша спільна пригода, кіно про перемогу над викликами воєнного часу. Багато з нас досі прямує через Волон-

терськ чи Донатськ. В цьому сила українського незламного духу.

Пластилінові фігурки та чудові декорації стали результатом скрупульозного підходу та кропіткої праці Наталі Кірюхоної та інших педагогів. У кожній фігурці – ціла історія.

Наявність у мультфільмі благодійної організації АДРА – це подяка та визнання потужної допомоги світу для постраждалих у війні мільйонів українців.

Пластилінові вироби, створені руками школярів з Маріуполя, Бахмута, Авдіївки, Краматорська, Херсона, Запоріжжя та інших населених пунктів прифронтової лінії, зачіпає душу. Ціна їхньої посмішки в цій роботі багато значить.

Фото: Юрій Поліщук

Сергій Шпак

Табірні сезони на «Пісочному»

Табір «Пісочний» - це наметовий табір, що розсташувався на березі Великого Згоранського озера, на базі якого відбувалися три різних заїзди: дитячий, сімейний та молодіжний.

Дитячий табір для підлітків віком 11 – 15 років відбувався з 13 по 20 липня та проводився на базі табору вперше. «Пісочний Junior» зібрав навколо себе 73 дитини. В це число ввійшли ті діти, батьки котрих зараз служать у ЗСУ, а також діти, які опинилися в складних життєвих обставинах, направлені безпосередньо Ковельською районною радою.

Загальна тема табору була «Рейс 13 - 20», де діти змогли подорожувати разом з біблійними героями, а також могли зрозуміти що наше життя - це також подорож, котра закінчується у вічності.

Духовні роздуми проводив спікер табору Шевчук Сергій, котрий вміло поєднував біблійні мандрівки з власним багатим досвідом подорожування.

Наповненням табору були цікаві загально табірні ігри, а також майстер-класи, як от: сплав на байдарках, стрільба з лука, спуск по канатній дорозі, батути, різні поробки. Гарна погода та тепла вода дозволяли дітям відчути себе справді щасливими.

Наступним табором на базі «Пісочний» був сімейний табір «Гармонія сердець», котрий організували сім'я Рябенків, де координатором була Рябенко Олена, а духовним наставником - Рябенко Микола.

На цю зміну зареєструвалося 13 сімей (38 людей). Кожен ранок

розпочинався з роздумів над Словом Божим, та не менш активною і якісною зарядкою. Далі - смачний сніданок та лекції на сімейну тематику. Після цього був вільний час для відпочинку із сім'єю, а також арттерапії та майстер-класи для дітей.

Вечері учасники слухали семінари. Родзинкою табору було знайомство з кожною сім'єю відпочивальників. Завершувався день біля багаття. Центральною подією табору було суботнє ранкове служіння, де чоловіки та дружини могли ще раз посвятити себе один одному.

Останнім, але не менш цікавим, був табір для молоді. Координували молодіжну програму Шумчук Богдан з дружиною Марією.

Цей табір відвідало 55 молодих людей (на вихідні ще під'їжджала молодь із Рівненщини та Волині). Цьому поколінню молоді особливо «пощастило», тому що COVID – 19 та повномасштабна війна їм заважає разом збиратися, знайомитися, закохуватися та просто разом проводити час. Тому табір для них став особливим місцем.

Тема молодіжного заїзду, «Увага, розшукуються», про те, що Бог шукає людину у цьому грішному світі. Особлива цікавинка табору - унікальні уроки, котрі розробила команда. Після звичного вступу, криголаму, для того, щоб зробити приємну атмосферу, розпочинався урок з декількох питань по біблійному уривку, на які молодь шукала відповідь у дискусіях. А далі кожен учасник писав листа від імені того Біблійного героя, про котрого в той день роздумували (Йона, Даниїл, Мойсей, Симон Кирининян і т.д.)

Такий метод досить сподобався молоді, тому вони не поспішали розходитися, а ділилися власними думками у своїх групах про те, як вони вчинили б за тих чи інших обставин сьогодні.

Молодіжний табір тісно співпрацює і з сільськими органами самоврядування. Організатори завжди ставлять собі за мету звершити якусь соціальну роботу, аби привчати молодь бути соціально активними. Цьогоріч молодь виділила день для прибирання пляжів та лісу біля озера, а також допомогла демонтувати та встановити нові туалети для кращої зручності відпочивальників. Також Ковельська районна рада виділила сітку, яку молодь перетворила на маскувальну, котра згодом буде передана ЗСУ.

Щоранку та щовечора духовними роздумами ділився служитель третьої Одеської громади Продан Петро. В суботу, 29 липня, 8 молодих людей уклали завіт з Богом.

Хоч погода протягом молодіжної зміни відрізнялася дощем і холодом, але це абсолютно не вплинуло на гарні емоції й теплі спогади, котрі залишаться у серці молодих людей, на кшталт цього:

Окремо хочу подякувати тим хто був у команді табору цілий місяць або ж один конкретний заїзд.

Також особлива подяка тим людям, котрі допомагали табору молитвами, продуктами (особлива подяка молоді передавала громаді Пожарки за смачну кукурудзу), автомобілями, коштами та особистою присутністю. А найбільша подяка нашому Богові, котрий дозволив все це зробити.

..... Божа родина

Владислав Березкі

Канікулярна школа для дітей села Бобовище

Дитяча канікулярна школа пройшла у с. Бобовище на Закарпатті. Близько 50 дітей відвідувало захід 6-11 серпня.

Як відмічали віряни місцевої громади, подібний захід давно не проводився тут, тому проєкт став новиною для жителів села, які з радістю відправляли дітей на нього.

Щоденно команда з місцевої церкви та району проводила для учасників цікаві ігри, майстер-класи та біблійні уроки.

Варто зазначити, що подібний захід є для дітей не тільки різновидом відпочинку та розваг, але й можливістю навчитися чомусь новому. Так, протягом канікулярної

школи діти готували вафельні торти, плели блакитно-жовті браслети, розмальовували футболки, робили картини із серветок та розфарбовували пряники.

Кожного дня діти у своїх командах під керівництвом наставників об'єднувалися для обговорення біблійних історій. На кожному уроці вони дізнавалися історію певного біблійного персонажа, життєві обставини якого можуть допомогти нам сьогодні. Між біблійними заняттями та майстер-класами на дітей чекали веселі й активні ігри.

Останнього дня для дітей був приготований сюрприз - спілкування з волонтером, капеланом, свя-

щенослужителем, лідером волонтерської команди «Відчайдушні» Олександром Коропцем. Він розповів їм про реалії війни, потреби наших військових та про те, що діти можуть зробити, аби допомогти нашим воїнам.

Завершилася канікулярна школа врученням подарунків кожній дитині. По завершенню деякі діти плакали, не бажаючи, щоб захід завершувався. Проте він став лише початком нових заходів для дітей.

Велика подяка команді, які попри особисту зайнятість з радістю брала участь у проєкті й дарували дітям незабутні враження.

Олександр Жаловага

«Зірка надії» для постраждалих від війни

ГО «Зірка надії» з перших днів війни підтримує сім'ї військових, приділяючи особливу увагу дітям. Разом з нашими партнерами вдалося організувати виставки робіт дітей з Бучі, Костянтинівки, Покровська, Харкова. Також діти відвідують гарнізонний госпіталь, де вже знайшли щирих друзів серед військових.

За час повномасштабної війни, щоденно допомагаючи як військовим, так і переселенцям, ГО «Зірка надії» увійшла до 9 найактивніших громадських організацій міста Луцька й була відмічена у проєкті «Я частина перемоги».

З церквою нас поєднують базові принципи та місія - підтримка людей, постраждалих внаслідок війни чи втрати близьких.

Проте, «Зірка надії» прагне до постійного розвитку та шукає нові способи допомоги тим, хто цього потребує. Саме тому ми спільно з нашими партнерами з медичного центру «Ескулап», котрі займаються виготовленням протезів та ортопедичного взуття, працюємо над новим проєктом. Його мета

- обладнати спеціальне авто у мобільний кабінет, в якому надаватимуться необхідні медичні послуги й допомога при реабілітації постраждалих внаслідок війни.

На останній зустрічі, присвяченій даному проєкту, було вирішено, що майбутній мобільний кабінет буде використовуватися і для того, щоб робити необхідні заміри для виготовлення протезів військовим та спеціального ортопедичного взуття й ортопедичних устілок, які виготовляються протягом пів години - це першочергове призначення кабінету. Також він не буде тривалий час розміщуватися на одній локації, а транспортуватиметься в місця, де є нагальна потреба.

Влад Березкі

Знайомтеся ближче: Власюк Віктор Павлович

Розкажіть про ваше дитинство. Яка подія вам запам'яталася на все життя?

Я народився в місті Луцьку другим в сім'ї. В мене є старший брат і молодша сестра. Є багато випадків, які пригадую з дитинства, але хотів би розповісти про історію пов'язану з Богом. Я застав ще часи Радянського Союзу, коли віра в Бога піддавалася насмішкам і сумнівам. Люди часто відкидали існування Бога і зверхньо ставилися до людей, які відкрито заявляли про свою віру. Одного разу в школі мій однокласник відвів мене вбік і по-секрету зізнався: «Ти знаєш, я вірю, що Бог є! А ти віриш?» І хоча в нашій сім'ї відкрито не говорили про Бога, я був впевнений, що Бог є. І тому миттєво на його запитання відповів: «Так, я вірю, що Бог є!» Здавалося, що на цьому розмова має закінчитися, але він посміхнувся, витягнув руку, яку ховав за спиною - два пальця було схрещено (а це означало, що він обманював). Мені стало прикро і боляче, я почав шкодувати про те, що я відкрився цій лицемірній людині, і це був урок для мене на все життя, що не кожній людині можна довіряти.

Ким ви мріяли стати і який шлях (навчальний, професійний) пройшли перші ніж стати служителем?

Моє дитинство, напевно, було набагато щасливішим, ніж у сучасних дітей. У вільний час я не сидів у гаджетах, а ходив на вулицю грати з м'ячем. Це для мене було найкращим проведенням часу. Якби тато і мама не кликали додому, то я б, напевно, залишався на спортивному майданчику без обіду чи вечері. Тому я мріяв стати футболістом. Але життя внесло свої корективи, одного разу напередодні змагань я отримав серйозну травму руки і з спортивною кар'єрою не склалося. Пізніше я бачив себе в будівельній галузі, планував знайти роботу в Києві і будувати висотні будинки. Тому після закінчення школи я всту-

пив у Вище професійне училище на професію столяр-муляр, пізніше здобув освіту майстра будівельних робіт. Це дало змогу продовжити навчання у вищому закладі освіти, де я здобув кваліфікацію «Промислове та цивільне будівництво» та спеціальність «Інженер-будівельник».

Хто або що мотивувало вас прийняти рішення стати пастором?

Взагалі я ніколи не думав раніше, що буду пастором в церкві. Бажання піти вчитися на пасторське служіння з'явилося після одного випадку. Мені не завжди хочеться згадувати про це, тому що тоді життя однієї людини весіло на волосині. Так сталося, що моя двоюрідна сестра потрапила в автомобільну катастрофу, це відбулося неподалік від будинку, де ми проживали. В той вечір я помолвився до Бога, сказавши: «Боже, якщо Ти дасиш зцілення їй, я буду Тобі служити». Через деякий час у мене з'явилося велике бажання здобути теологічну освіту і стати пастором. А сестра видужала, хоч, мала травми, несумісні із життям. Зараз вона працює вихователькою, має сім'ю та доньку.

Як відбулося знайомство з дружиною? Це було кохання з першого погляду, чи ви свідомо прийшли до рішення бути з нею?

Можна сказати і так, і так. Марія унікальна людина, в ній було щось таке, що по-особливому притягувало мене. Не відразу ми почали зустрічатися, тепер я розумію, що

мені варто спочатку було здобути богословську освіту. Але потім Бог об'єднав наші серця саме в той час, коли це потрібно було зробити. Коли Марія відповіла мені взаємністю, це був особливий досвід з Богом для мене.

Пам'ятаю, що у вас був досвід зцілення доньки від хвороби. Можете ним поділитися? Що у цій ситуації було найважчим? Що ви можете порадижити людям, які знаходяться у подібних обставинах?

Так, це був особливий період нашого життя. Ми робили перші кроки в служінні, і нашій доньці, якій було 4 місяці, поставили страшний діагноз. Лікар міг нас потішити тільки тим, що ми ще молоді, і в нас ще будуть діти. Найважчим було розуміти, що може так статися, що прийшовши додому, я не почую дитячий сміх чи гомін. Важко було в ті моменти, коли проходили різні діагностичні процедури, і ми молилися, щоб дитина в такі моменти спала, щоб їй не давали зайві наркози. І Бог чув наші молитви, і дав перенести ці дні, і зцілив нашу доньку. Людям які опиняються в таких ситуаціях, я порадив би довіритися Богу. Усвідомити, що Бог з вами, і бути готовими до того, що Він поведе і не залишить, бо Він знає, що краще для нас.

Що вас найбільше надихає в служінні? Чи є щось, про що ви шкодуєте?

Мене особливо надихає, коли до Бога приходять мої рідні і знайомі. Пам'ятаю, як я хрестив свою маму, тата, дядька і сина. Це зворушливі моменти, які дають сил служити Богові надалі.

Шкодную про те, що, коли тільки прийшов до Бога, не розумів до кінця, як свідчити людям. І часто діяв як акула, а не як дельфін.

Що б ви запитали у Бога, якби опинилися з Ним віч на віч?

Чесно кажучи, не знаю, напевно, я захотів би Його сильно обійняти і уважно почути Його голос і те, що Він мені скаже.

..... ДИТЯЧИЙ ВІДДІЛ

Марія Власюк

Незабутній відпочинок у Польщі

Свого часу Микола з дружиною Наталею горіли табірним служінням. Маючи ділянку біля Чорного моря, ціле літо вони віддавали їй для молодіжних і дитячих таборів. Вони були щасливі, спостерігаючи, як змінюється життя молодих людей, коли вони у чудовій табірній атмосфері пізнають любов Господа.

Проте життя занесло їх у Польщу. Микола зайнявся бізнесом, вони купили ділянку у лісі. Але їх не покидала мрія, щоб на цій ділянці також проходили дитячі і мо-

лодіжні табори. Минулого літа він «випадково» (бо ми знаємо, що в Божому проведенні не буває випадковостей) зустрівся на богослужінні в місті Жешуві з тодішнім пастором першої луцької громади Віктором Власюком. Микола поділився своїм бажанням, щоб діти з Луцька мали можливість відпочити на природі в Польщі, відновитися від тривоги, які оточують їх в Україні. Микола вклав свої кошти і час, щоб побудувати невеличкі літні будиночки, обладнати душ і умивальники. Також він забезпечив усі продукти і транспорт.

14 серпня 22 діток з Луцька, до яких приєдналися підлітки зі Львова, Жовкви і Дубно, заповнили будиночки. Для дітей це був особливий час. Кожного дня разом з наставниками вони піднімалися на нову біблійну вершину: гору Сінай, Голгофу, Божу гору та інші. Особливим подарунком став сплав на каяках на річці Сан, який подарував друг сім'ї Миколи Марек.

Також підлітки могли потренуватися у складанні намета, розпалюванні вогнища та плаванні. Незабутньою стала поїздка до музею старожитностей, де діти бачили хатини ремісників, дворян і селян, а також школу й синагогу XIX століття.

Дітям дуже сподобалася розповідь друга Миколи Азара, який надихнув дітей вірити у свою унікальність, правильно ставити цілі в житті та досягати їх. Азар також

вклав багато сил і часу, щоб діти в таборі мали світло, воду і затишок. А його доброта і щирість полонила серця молодих людей.

В суботу, на завершення табору, було особливе служіння – Ангеліна з Горохова, яка зараз проживає з мамою і сестрою в Польщі, також була на цьому таборі. Саме тут вона відважилася на одне з найважливіших рішень – прийняти водне хрещення. Протягом року вона готувалася до цієї події, тому коли пастор Олександр Слободський зробив залик, вона не вагалася і в урочистій атмосфері уклала заповіт з Господом.

Завдяки доброті і відкритості однієї сім'ї, більше двох десятків дітей, деякі з яких не відвідують церкву Адвентистів сьомого дня, могли почути про Ісуса Христа і пізнати любов Божу через Його Слово, природу та наставників. А Господь допомагатиме їм долати нові вершини їхнього життя.

„Голос Надії“ - газета Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня.

Засновник - Церква Адвентистів сьомого дня.

Свідоцтво про реєстрацію - РВ №345 від 4.10.2002 р.

Відповідальний за випуск - директор Відділу інформації ЗК Владислав Берецькі v.beretski@adventist.ua

Редакційна колегія: Василь Чопик, Віталій Шевчук, Микола Рябенко, Владислав Берецькі

Редактор, коректор, комп'ютерна верстка - Марія Власюк

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати надіслані матеріали

Газета є некомерційним неприбутковим виданням, що видається і розповсюджується за пожертви

Адреса редакції: м. Львів, вул. І. Багряного, 36а, тел. 237-12-13.

Для листування: 79041 м. Львів, а/с 6241

Друк: ФОП Прокопчук С.А. Наклад 500 примірників